

Forfatter: Kingo, Thomas

Titel: O HERre! hør min jammers Bøn

Citation: Kingo, Thomas: "O HERre! hør min jammers Bøn", i Kingo, Thomas: *Samlede skrifter 3*, udg. af Hans Brix, Paul Diderichsen og F.J. Billeskov Jansen, Munksgaard, 1939-74., s. 363. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kingo03val-shoot-workid95222/facsimile.pdf> (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede skrifter 3

Lad ey udi en hast og Iil
Blant Nattens mørk ulykkens Piil
Paa Christne Siæle ramme.
Lad mig og mine sove vel, 20
Men tænk derhos, O kiære Siæl,
Du skalt i Graven sove!
Velan! kom JEsu, kom derpaa!
Ved dig skal jeg af Graven gaa,
Min GUD at ævig love. 25

141 Dend Femte Kong Davids
Poenitendse Psalme.

(Melodien findis paa dend 26. og 27. Side)

I.

O HÈrre hør min Jammers Bøn
Og lad mit Raab dog komme for dig ind,
Skiul ey dit Ansigt fra din Søn
Oppaa hans Trængsels Dag, men vend dit Sind
Bøt Øret ned naar jeg dig raaber paa,
Skynd dig, bønør mig, at jeg Hielp kand faa.

2.

Thi mine Dage svundne er
Som Røg i Luften driver sagte hen,
En gru' i mine Been jeg bær,
Som tærer mig at lidet er igien:
Mit Hiert' er feldt og tørred som en Urt, 142
Det kiære Brød at æde er mig surt.

2,3 gru'] 1677 ff. gru 1674

3.

For mine dybe Hierte-Suk
 Er mine Been og Kiød kun som en Rad,
 Jeg, som Rørdrummen med sin Kluk,
 I vilden Ørken aldrig findis glad,
 Som Uglen paa hin øde Mark og Muur
 Er jeg alt for mig selv i Skiul og Skuur.

4.

Min Søvn gaar bort for Hierte-nag,
 Jeg vaager og er altid i Uroe
 Som eenlig Spurre paa mit Tag,
 Saa venneløß er jeg udi mit Boe,
 Min Fiende skiender dagligen mit Navn,
 Og galne Folk svær hart imod mit Gavn.

5.

Der er en Afsmag i mit Brød, 143
 Jeg æder det som Aske og som Grud,
 Min Graad i Drikke-Karet flød,
 Og gjorde mig min Drik som Lag' og Luud
 For Trusel din, at du varst vred og hvas,
 Opløfte mig, og slog mig ned i Kvas.

6.

Som Skyggen mod den Aftenstund,
 Saa mine Dag' er nær ved Undergang,
 Som vissen Urt i Mark og Lund
 Saa mister jeg min Kraft og Aandefang:
 Men, GUD, du sidder fast, i hvor det gaar,
 Fra Slegt til Slegt dit Minde ævig staar.

4,1 for] 1674-80; 1684b-86 for 1684a 4,4 venneløß] Venne-løß
 1674 1686 HA venneløß 1677-84

7.

- 144 Stat op, O GUD! og lav dig paa
 At ynkis over Zions store Nød,
 Skal dend ey gandske undergaa
 Da er det Tiid at Naade din udbrod,
 Ja dend bestemte Tiid og kommen er,
 Tænk hvad du haver lovet, HERre kier!

8.

Thi dine Tienere har Lyst
 Og stoor Behag i hendes Bygnings Steen,
 Ja det vaar deris Hierte-Trøst,
 At HERrens Huus det kom igien paa Been:
 Thi de har Medynk over dendis Foragt,
 At HERrens hellig Huus i Støv er lagt. ||

9.

- 145 De grove Hedninge skal faa
 Der Aarsag af at frygte HERrens Navn,
 Og Jordens Konger ligesaa
 Skal søge HERrens Ær' og deris Gavn,
 Naar HERren bygger Zion op igien
 Og i sin Ære seis, som hendis Ven.

10.

Naar hand har vendt sit Ansigt hid
 Til deris Bøn, som nu er slet forlat,
 Og nu for Angist intet gid,
 Men er som skalded Træ i Ørken sat:
 At hand ey deris ydmyg Bøn forsmaar,
 Men lader see den ham til Hierte gaar.

10,2 Ben] 1674 Bern 1677 ff. 10,3 intet] ikke HA

11.

Saa skal dend GUDs Barmhiertighed
 Og skrivis op med Fyrighed og Fliid
 For Efterkommerne, som veed
 Dog ellers intet udaf denne lid: 146
 Ja Folket, som her efter skabis skal,
 Vil love GUD derfor i tusind Tal.

12.

Thi GUD hand saae her ned oppaa,
 Udaf sin Helligdoms det høye Slot,
 Af Himlen hand til Jorden saae,
 Hvordan hans Folk drev om i Spæ og Spot,
 At høre Fangens Suk for Fiendens Stød,
 Og løse Dødsens Børn af Siæle-nød.

13.

Paa det de kand i Zions Hiem,
 Fortælle HERrens Nafn ævindeligh,
 Hans Lov udi Jerusalem,
 Naar Folk til HERrens Huus forsamle sig
 Og Kongeriger HERren tiene skal
 I Christi Meenigheds Blod-sprengde Sal.

14.

Men GUD i min Udlendighed 147
 Og paa den Vey, der jeg i Fængsel gik
 Ydmyged mig, jeg fuld vel veed
 Hvor mangt et Angist-Stød at jeg der fik:
 Ja GUD forkorted mig mit Levnets Tiid
 Og skar i tu mit lange Haab og Liid.

15.

Jeg sagde da, O gode GUD!
 Tag mig ey midt i mine Dage bort,
 Mit Haabnings-Maal lad mig naa ud,
 Du veedst mit Levnet det er dog kun kort!
 Men du, O GUD, i Ævighed bestaar
 Fra Slegt til anden vare dine Aar.

16.

I Verdens første Skabnings Tiid
 Du lagde Jordens Grund urørlig fast,
 148 Og Himlen blev udbredt saa viid
 Som dreyer sig om Jordens runde Last
 De er' din' Hænders Gierning underlig
 Hvor paa jo billig hver forundre sig.

17.

De skulle samptlig dog forgaa,
 Men du bestaar og bliver alt igien,
 Som daglig Klæder mand har paa
 Saa skal og de af Ælde slidis hen.
 Da skal forvandiis som en Klæde-palt
 Naar du vilt ændre deris store Alt.

15,4 dog kun] *mgf.* HA 15,6 vare] varer HA 16,3 udbredt]
 udbred HA 16,4 Jordens runde Last] jorden med en last HA
 16,6 jo] i HA 16,6 forundre] 1677 ff. forundrer 1674 17,6 ændre]
 ende HA

18.

Men du den samme altid er,
 Og ende-løse ere dine Aar,
 Du dine Tienere beskiær
 At deris Børn og Sæd for dig bestaar,
 De for dit Ansigt vel befæstis skal,
 Det er vor Trøst i denne Græde-dal.

Dend 6. Morgen-suk. 149

Frem til GUD med Morgen-Gave,
 Frem min Siæl, og flux tillave
 Bønne-offer, kast dig ned
 5 Med din Suk din GUD at ære,
 For din Skiold hand vilde være
 Udi Nattens Grusomhed.
 O min JESU, lad det dagis
 For min Siæl! Lad Mørket jagis
 10 Gandske bort fra Siæl og Sind,
 At jeg ey min Food skal sette
 Hvor jeg kand min GUD forgiette, 150
 Og i Synden blive blind.
 Lad din Menighed sig glæde,
 15 At GUDs Stool og stadig sæde
 Er i hendis Tempel sæt!

7 Grusomhed] Gruesomhed HA Grusamhed 1684-86